

Η Φ Υ Σ Ι Σ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνεργάται είσι δεκτοί πάντες. Δημοσιούνται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα, καὶ αἱ εἰκόνες συνεργῶν καὶ καλλιτεχνημάτων. Ἀγγελίαι μετ' εἰκόνων. Συνδρομαὶ δεκταὶ εἰς χαρτονομίσματα παντός ἔθνους, προπληρωτά.

Ἐκαστον φύλλον λεπτὰ 15. Πώλησις εἰς τὰ κείσια καὶ πρακτορεία. Τόμοι ἀπλ. δρ. 8, χρυσῶς 10. Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ συνδρομηταὶ λαμβάνουσι μέρος δωρεάν εἰς τὰ λαχεῖα καὶ καλλιτεχνικά ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Βουλῆς ἀριθ. 7 καὶ ὁδὸς Κυνοσάργους ἀριθ. 34. —ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερ. δρ. 8,—Ἐξωτερ. φρ. 12.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Αὐτὸ Διευκτεῶν (μετ' εἰκόνος) ὑπὸ Φ. Π. — Πρὸς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητάς. — Νέα δοκίμια τῆς κριτικῆς καὶ ἱστορίας ὑπὸ Teine μέλους τῆς γαλλ. ἀκαδημίας (μετάφρασις Ἀθ. Πετρίδου). Φιλοσοφία θρησκευτικῆ. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ὑπὸ J. Regnaud. — Ἐπιρροὴ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὑπὸ Φρίκ. — Πραγματικὴ ἢ θετικὴ φιλοσοφία ὑπὸ Α. Κοκκώνη. — Περὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ χρώματος τῶν οὐρανίων σωμάτων ὑπὸ Π. Μαρμαρά. — Ἱστορία τῶν πενήνηντα σολδίων, αἱ μικραὶ κλοπαὶ ὑπὸ Δ. Θεοδοσιάδου. — Ὑπνωτισμὸς καὶ Νοομαντία, ὑπὸ Φ. Π. — Βεβλιοθήκη (ποίημα). — Τὸ Ἔαρ (ποίημα) ὑπὸ Ἀθ. Μιχάλη. — Αἰνίγματα. — Ἀλληγογραφία τῆς Φύσεως. — Ἀγγελίαι.

Διάσημος ἐξερευνητὴς τῆς Ἀφρικῆς, ὁ σκαπανεὺς τῆς ἐπιστημονικῆς γεωγραφίας, ὁ ἀκάματος ἐργάτης τῆς ἐκπολιτευτικῆς ιδέας, τὸ θῦμα τοῦ καθήκοντος, ἐγεννήθη ἐν Βλαντώρ τῆς Σκωτίας τῇ 19 Μαρτίου 1817 καὶ ἀπέθανε ἐν Ἰλάλα τῆς Ἀφρικῆς τῇ 4 Μαΐου 1873.

Ὁ Λίβινγκστον ἀπὸ πενιχρᾶς καταγόμενος οἰκογενείας κατορθώσας ἐξ ἰδίας βουλήσεως καὶ ἰδίων μέσων νὰ σπουδάσῃ τὴν ἰατρικὴν, κατέφυγεν ἐν ἔτει 1840 εἰς Ἀφρικὴν, ἐνθα ἐδίδαξε τοῖς αὐτόχοοσι τὴν γεωργίαν καὶ ἐξέδραμε πολλάκις μετ' αὐτῶν κατὰ τῶν λεόντων, οἵτινες τότε κατεμάστιζον τὴν χώραν. Ἐδίψα δὲ νὰ γνωρίσῃ τὰ ἀγνωστα καὶ ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ πόθου τῶν ὀδοιποριῶν. Τῷ 1849 ἀνεχώρησε διὰ τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς μετὰ συνοδίας ἐν μέσῳ ἀπέιρων κόπων καὶ ταλαιπωριῶν. Τῷ 1853 ἐπεχείρησε δευτέραν ἐκδρομὴν εἰς τὸν Ζαμβέθρην ποταμὸν, ὅπως ἐξεύρῃ ὁδὸν ὁ πολιτισμὸς καὶ εἰσόδῃ ἀκόπως εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς, ἐνθα ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῶν ἐκεῖσε ἡγεμόνων καὶ μοναρχῶν μετὰ μεγάλων τιμῶν καὶ φιλοφρονήσεων. Διασχίσας δὲ τὴν Ἀφρικὴν καὶ ἀφίχθεις εἰς ἄγιον

ΔΑΥΙΔ ΛΙΒΙΓΚΣΤΩΝ

ὁ ὑπρέτης του εὔρεν αὐτὸν γονυπετῆ πρὸ τῆς κλίνης του καὶ νομίσας ὅτι προσεύχεται, ἀφῆκεν αὐτόν, πλὴν ὁ Λίβινγκστον εἶχε παραδώσει τὸ πνεῦμα. Τὸ σῶμά του μετεκομίσθη ἐν τῇ μονῇ τοῦ Οὐσεστμίνστερ τῆς Ἀγγλίας, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἀπλοῦν ἐπιτύμβιον.

Φ. Π.

Πρὸς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητάς.

Ἐνεκεν ἐκτάκτου ἀναχωρήσεως εἰς Αἴγυπτον τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Φύσεως» κ. Φρ. Πρίντζη, μεταβάντος ἐκεῖσε δι' ὑποθέσεις τοῦ γραφείου, καὶ ἐπιστρέψαντος ἐνταῦθα προχθές, ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν ἡμετέρων κυρίων συνδρομητῶν καὶ ἀναγνωστῶν διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν μικρὰν βραδύτητα περὶ τὴν τακτικὴν ἔκδοσιν τῶν φύλλων, ὡς καὶ διὰ τινὰς εἰσχωρήσασα μικρὰς ἁλλείψεις ἐν αὐτοῖς, ἔχοντες δὲ δι' ἐλπίδος ὅτι θέλομεν κριθῆ ἐπιεικῶς διὰ τοῦτο, ὑπισχνόμεθα ὅτι θέλομεν ἰκανοποιῆσθαι δεόντως τὴν μέλλουσαν πορείαν τοῦ φύλλου.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΝΕΑ ΔΟΚΙΜΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΥΠΟ

R. TAINE

μέλους τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Μετάφρασις Ἀθ. Πετρίδου, ἐλευθέρα)

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΓΗ

ΥΠΟ

J. REGNAUD

(Ἰδε συνέχεια φύλλον 37.)

Παρατηρήτεον δ' ὅτι, ἐὰν ὁ M. Jean Regnaud συμπύσῃ τὰ δόγματα, πράττει τοῦτο ἐνεκα ἐπιδείου ἀβρότητας, καθ' ἣν ἡ προσφιλεστάτη αὐτοῦ ἐπιθυμία εἶνε νὰ συνεννοηθῆται μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ καθ' ἣν ἐὰν προσηλωθῆται εἰς τὴν ἐπιστήμην, πράττει τοῦτο, ὅπως κατορθοῖ νὰ εἰσάγωνται εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Ἐσχημάτισε δὲ περὶ τοῦτου μίαν ἰδέαν ἀρκούντως ἀκριβῆ, ἣν περ ἐννοεῖ ὡς τις σύγχρονος τοῦ Ἁγίου Ὁμαῖ, ὅστις διαμένων τεσσαράκοντα ἔτη εἰς Σορβόνην, ποτιέται καὶ τρέφεται ὑπὸ φιλονεικῶν περὶ ψυχολογίας καὶ Ἱεραρχίας τῶν Ἀγγέλων, περὶ καταγωγῆς τῆς ψυχῆς, καὶ μεταβάσεως τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας εἰς τοὺς ἀπογόνους, περὶ συνεχοῦς δημιουργίας, περὶ Παραδείσου καὶ περὶ Κολάσεως. Οὕτω δ' ὁ Σχολαστικὸς οὗτος διδάκτωρ (Docteur) αἰφνης εὐρίσκειται εἰς τὸν 19. αἰῶνα, καὶ ἀναγινώσκει τὸν Ρουσσώ, ἐπισκέπτεται τὰ χημικὰ Ἐργαστήρια, σπουδάζει τὴν Γεωλογίαν, καὶ τὴν Ἀστρονομίαν, καὶ εὐρίσκειται λίαν περιπελεγμένος. Αἱ περὶ τῶν ἀρχαίων Ἀρχῶν (des principes) ἰδέαι αὐτοῦ εἰσὶ Γοτθικαί, καὶ αἱ περὶ τῶν νέων Αἰρετικαί. Ἀγαπᾷ τοὺς μὲν, ὅσον καὶ τοὺς δέ, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τηρῆ τὰ πάντα. Τί κάμνει; κάμνει νὰ ὑποκλίνωσι τὰ πάντα διαπλατύνει τὴν θρησκείαν αὐτοῦ καὶ περιορίζει τὴν φιλοσοφίαν εἰς τρόπον, ὥστε ἡ φιλοσοφία αὐτοῦ νὰ δύναται νὰ κρατῆ ἐν τῇ περιφερείᾳ ἑαυτῆς τὴν θρησκείαν. Ἀπλώνει τὴν μίαν χεῖρα εἰς τὸν Ἅγιον Αὐγουστίνον καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸν Ἐρασμὸν, καὶ ἐλκύει πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον, θέτει αὐτοὺς κατὰ μέτωπον, καὶ συνεπάγει τὴν ὁμοίαν μεταξὺ τῶν συγκροτεῖ μίαν Φιλοσοφίαν πρὸς χρῆσιν τῶν θρησκευτικῶν τάξεων καὶ μίαν θρησκείαν πρὸς χρῆσιν τῶν φιλοσόφων. Ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν φιλοσοφίαν θρησκευτικὴν, καὶ τὴν θρησκείαν φιλοσοφικὴν. Ἀναφέρει δὲ πάντοτε τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ ἐννοεῖ τὸν ἀρχικὸν θρίαμβον τῶν ἐγωιστικῶν καὶ κτηνῶδων ἀνθρωπίνων ὀρέξεων καὶ παραδέχεται μὲν τὴν διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους,

ἀλλ' ἐν πνευματικῇ ἐννοίᾳ, θεωρῶν αὐτόν, καὶ τιμῶν, οὐχὶ ὡς θεόν, ἀλλ' ὡς ὑπέρτατον νομοθέτην τῆς ἀνθρωπότητος, ὁδηγοῦντα αὐτὴν ἐν ἐλπίδι καὶ ἀρετῇ θελεῖ μὲν νὰ πρεσβεύῃ οὐρανὸν καὶ Ἄδην, ἀλλὰ διὰ τῶν ὀνομάτων τούτων καλεῖ τοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον εὐδαίμονας. Ἀλληλοδιαδόχως ὄρους ὑπάρξεως, οὗς περ μετὰ θάνατον αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων θέλουσιν ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς διαφόρους πλανήτας. Καὶ ἀποδέχεται μὲν τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τῆς σαρκός, ἀλλ' ἐρμηνεύει τὸ δόγμα τοῦτο λέγων, ὅτι ἡ ἡμετέρα ψυχὴ μεταμορφώσεται εἰς ἄλλο σῶμα, ὅταν ἀποχωρισθῇ τοῦ πρώτου πᾶσαι δ' αὐταὶ αἱ ἐρμηνεῖαι μαρτυροῦσι τὰ ὑψηλὰ φρονήματα καὶ τὰς ἐξόχους αὐτοῦ προθέσεις, ἀγαπῶντος τὸν μὲν θεόν, ὡς θεολόγος τοῦ Μεσαιῶνος, τὴν δ' ἀνθρωπότητα ὡς φιλόσοφος τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀλλὰ τί πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ἐκ τῆς ἀποπειρας αὐτοῦ ταύτης; Ὅτι προσβάλλει ἀλήθειαν, διὰ τῶν προσπαθειῶν τριῶν αἰώνων ἐπικρατοῦσαν, καὶ ἐπιφέρει τὸν χωρισμὸν τῆς φιλοσοφικῆς μεθόδου ἀπὸ τῆς θεολογικῆς. Καταστρέφω δὲ πᾶσαν ἀρχὴν (le principe) καὶ παραδόνει, παραδέχεται δύο ἀρχὰς τῆς πίστεως, ἕξ ἀνάγκης ὄλως ἀντιθέτους, καὶ ἐξαιλεῖ μὲν τὸ παρελθόν, διακινδυνεύει δὲ τὸ μέλλον, καὶ γίνεται χρήσιμος, ὥστε νὰ ἀναιρηθῆται ὁ σκοπὸς τῆς μεθόδου, τόσον ἐλευθεριώτερον, ὅσον οὐδ' ὁ πρώτος, οὐδ' ὁ τελευταῖος ἔσται, καὶ καθόσον σημαίνει τὸ σύνθημα καὶ φυσικόν, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀνακόλουθον καὶ ἀσυνεπές.

II

Συγκρίνωμεν λοιπὸν τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἐπιστήμην ἐξετάσωμεν ἐπὶ τίνος ἀρχικῆς βάσεως ἐκατέρωσιν ἰσχυρίζεται τὰς παραδόσεις αὐτῆς. Διὰ τί ἐκατέρωσιν τῶν δύο τούτων, αὐθεντικῶν (des autorités) καταστρέφει τὴν ἄλλην; Διὰ τί ἐκάστη τῶν δύο μεθόδων ἀποκλείει τὴν ἄλλην; Διὰ τί πᾶσα ἀπόπειρα πρὸς συνδυασμὸν αὐτῶν εἶνε κατὰ πρῶτον ἐναντία εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν θρησκείαν.

Τί εἶνε αὐτὸ, ἡ θρησκεία παραδέχεται; Εὐρήσει τις τοῦτο, ἐὰν ἐξετάσῃ τὸ αἷτιον τῶν Αἰρέσεων, αἰτινες ἐγενήθησαν κατὰ τοὺς δύο τελευταίους αἰῶνας εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ εἰσὶ πάντοτε εὐπρόδοκτοι εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Αἱ δύο αὐταὶ χῶραι εἰσὶ τὰ ἐργαστήρια, ἐνθα δύναται τις νὰ σπουδάσῃ εἰς πλάτος ἐκ τοῦ πληθῶνος καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ στιγμήν, τὰς ἀλλοιώσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ μεταβολὰς. Ἡ θρησκεία εἶνε διδασκαλία, ἣν ἐξαπλοῦσι δύο Σχολαί, ἡ ἔμπνευσις καὶ ἡ πίστις. Καὶ ἡ μὲν ἔμπνευσις θεμελιότι αὐτῆν ἡ δὲ πίστις διαδίδωσιν ἢ μὲν ἔμπνευσις διεγείρει τοὺς συγγραφεῖς ἢ δὲ πίστις ἐλκύει πρὸς ἑαυτὴν τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῆς. Καὶ ἐν ἀρχῇ συναντᾶται παρ' ἀνθρώποις, οἵτινες πάντοτε ἀνά στόμα ἔχουσι τὸν ὑπερφυσικὸν κόσμον ἐπικαλοῦνται τὸν θεόν, κατανοοῦσι τὴν φύσιν αὐτοῦ φωνῇ δ' ἐσωτερικῇ ὑπαγορεύει αὐτοῖς νέον σύμβολον, καὶ ἰδοὺ Μεταφυσικὴ καὶ Ἠθικὴ, ὄλως διόλου δι' αἰσθητῶν εἰκότων κεκοσμημένοι, ἀνεγείρονται ἐνώπιον τοῦ πνεύματος αὐτῶν ὑπέχουσι τὴν ἀκατάβλητον ἐπιρροὴν τοῦ θεοῦ ὅστις ὀμιλεῖ αὐτούς· δεκνύουσι τοῖς ἀνθρώποις τὸν οὐρανόν, παρ' ᾧ ἀναρπάζονται θαυμασιῶς· ἐπαναλαμβάνουσι τοὺς θεοὺς λόγους, οὗς ἤκουσαν καὶ ἐκ τῆς πρώτοτύπου ἐκείνης ὄπτασις, ἥτις μεταδίδεται τῷ λαῷ διὰ φλογεροῦ κηρύγματος, μαρτυρεῖται διὰ ἠρωϊκῶν θυσιῶν καὶ ἐπικυροῦται διὰ τίνος εἶδος ἐκτάκτου βίου — ἀναφύεται ἡ θρησκεία, ἥς οἱ ἄκροαται ἐξ ὑπαμοιῆς κατακυριεύονται, παραδέχονται τὴν αὐθεντικὴν τοῦ προφήτου μὴ ἔχοντες ἀνάγκην συλλογισμῶν ἵνα πιστεῦσιν. Ἡ πίστις ἐπιβάλλεται εἰς αὐτούς, καθὼς ἡ ἀποκάλυψις ἐπιβάλλεται εἰς αὐτόν· ἐννοοῦσι πᾶν ὄρατόν, αἰσθητόν, καὶ πᾶν, ὅτι ἔχει σχέσιν μὲ τὸν ἀόρατον κόσμον, βλε-

πόντες δι' αὐτοῦ ἀναγινώσκοντες διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, διὰ τοῦ τόνου, καὶ διὰ τῶν βιβλίων — τὰς ὄπτασις, ὡς εἰσὶ κάτοχοι — εἶνε δι' αὐτοὺς ὁ ὕλικός κόσμος, εἰς τις καθρέπτει, ἐνθα θεωροῦσι τὸν ὑπερφυσικὸν κόσμον ἀνανακλόμενον ἐν αὐτῷ. Καὶ ὅπταν θέλωσι νὰ ἐκφράσωσι τὴν νέαν ἀρχὴν καὶ παντοδυναμίαν, αἰτινες μετέβαλον τὸ θρησκευμα αὐτῶν καὶ κατέκτησαν τὰς ψυχὰς αὐτῶν, λέγουσιν ὅτι ὁ θεὸς συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου διὰ δύο ὁδῶν, δι' ὧν θέλγει μὲν τὴν καρδίαν τῶν πιστῶν, καὶ ἐφελκύει τὴν συγκατάθεσιν αὐτῶν· διότι ἡ συγκατάθεσις αὐτῆ καὶ ὁ φωτισμὸς οὗτός εἰσιν ἐκεῖναι αἱ ἐξωτερικαὶ καὶ ἀνώτεροι δυνάμεις εἰς τὸν ἀνθρώπον, παρ' ᾧ ἡ θρησκεία καὶ ὁ φανατισμὸς ἀπορρίπτουσι πάντα ἐλεγχον ἀνθρώπινον, ἀποφεύγουσι τὴν συζήτησιν, ἀποσιωπῶσι τὰς ἀντιπαραθέσεις τῶν ὑποδεστέρων δυνάμεων, καὶ βασιλεύουσι μόνον, θεοὶ καὶ ἀναμφισβήτητοι, μεταξὺ τῶν ἀντιφάσεων, δισταγμῶν καὶ ἀδυναμιῶν πάντων τῶν ἄλλων.

Δοκιμάσατε τώρα νὰ παραβάλλητε τὰς διαφωνίας εἰς διδασκαλίαν οὕτω μεμορφωμένην· εὐχρηστῆται αὐτῇ νὰ κάμῃ παραχωρήσεις εἰς τὰς νέας ἀνακαλύψεις, νὰ συμβιβασθῆ μετὰ τῆς πείρας καὶ τοῦ συλλογισμοῦ, νὰ λάβῃ ἀνάπτυξιν, νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς καὶ ἀμετάβλητον μορφήν, νὰ ἀνοίξῃ τὰς πτέρυγας αὐτῆς καὶ νὰ εἰσελθῇ εἰς νέας ὁδοὺς. Ἡ συμβουλή ἴν' ἐναντία εἰς τὴν φύσιν αὐτῆς. Ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀντιπροσωπεύουσιν αὐτὴν, δὲν οἶον ἐννοοῦσιν, οὐδ' ἀκούουσιν. Τί ἐρχεται ἐνταῦθα νὰ εἰπῇ ἡ χυλὴ καὶ ἀστατος κρίσις, ὅπταν ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ πίστις ὀμιλοῦσιν; Ἡ πίστις καὶ ἡ ἀποκάλυψις ἀποκρίνονταί εἰς αὐτὴν «Βλέπω τὸν θεόν, αἰσθάνομαι τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ ἐστὶ ἐνταῦθα παρῶν.» Ἰδοὺ τὸ δόγμα τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, «πιστεύω καὶ δὲν ἐρευνῶ παντελῶς» (α). Ἡ ἐμὴ θρησκεία προέρχεται ἀλλοχόθεν καὶ ὑψηλότερον τῆς ἡμετέρας, δὲν ὑπόκειται παντάπασιν εἰς τοὺς κανόνας οὗς οὐδ' ὄφισται τὰς ἐξελέγεις οὗς, καὶ διατελεῖ οὕσα ἐλευθερία τῶν μεθόδων οὗς. Τηρήσατε τοὺς βραδεῖς τρόπους οὗς, τὰ ἀμφίβολα συμπεράσματα οὗς, τοὺς ἀνευ τέλους συλλογισμοὺς οὗς. Ἡ δὲ γνῶσις, ἣν ἐγὼ ἔχω, ἐστὶν ὀρθή, καὶ ἐπιτυχάνει τοῦ σκοποῦ αὐτῆς ἀνευ μεσολαθῆσεως τίνος, καὶ ἐν ᾧ σεῖς κυλίεσθε κατὰ γῆς, αὐτὴ διὰ τοῦ πρώτου ἀναπηδήματος φθάνει εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀληθείας.»

Γελοῖον πάντοτε καθίσταται τι, ὡς ὅστις συζητῆται ἀνευ εὐθυδικίας καὶ τιμιότητος· ὡσαύτως κεχαλαρωμένος ἀντίπαλος τῆς θρησκείας ἐστὶν ὁ, οὔτε διὰ τοῦ ὀρθοῦ συλλογισμοῦ, οὔτε διὰ τῆς Ἱστορίας, δυνάμενος νὰ ἔχη ἀποδείξεις τοῦ ἐναντίου. Αἱ Ἱστορικαὶ ἀποδείξεις, ὡς παριστᾷ, αἱ μαρτυρίαι, πάντα τὰ τῆς ἀληθείας ἐξωτερικὰ σημεῖα, προέρχονται ἐκ προηγουμένων συγγραμμάτων, ὡς περ ἀπίστεον, ἢ συντηρεῖ ἀνευ μεγάλης βλάβης. Μάχεται οὐ τόσον ἀπὸ συμφέρον, ὅσον ἀπὸ λύσσαν καὶ πνευμά φαρτῆρας· οἱ στρατιῶται φονεύονται ἀλλ' οἱ μεγάλοι στρατηγοὶ ἐκτιμῶσι τὰς θέσεις ἐκείνας, ὧν ἡ ἀξία προφανῆς· γινώσκουσι δ' ἔτι ὅτι ἡ τύχη τοῦ φρουρίου ἐστὶ πεπωμένη, ὅτε π.χ. ὁ Πασχάλ ἐνέκρινε νὰ κατελθῆ εἰς ἀγῶνα μετὰ τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ, οὐδέποτε ἀνησυχῆσεν· ἠσθάνετο ὅτι τὸ δόγμα ὀπισθεν αὐτοῦ ὑπερησπίζετο ὑφ' ἐνὸς φραγμοῦ ἀνυπερβλήτου· ἀνεγνώριζεν ὅτι κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον ἡ θρησκεία οὐκ ἐστὶ θετικὴ ἐν τῶν ὅτι αἱ περιγραφαὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης «ἔχουσι τι τὸ βεβαιωμένον» ὅτι ἐὰν ὑπάρχῃ εἰς τὰς Ἀγίας Γραφὰς τὸ «πιστεῖσθαι τοὺς πιστοὺς» ὑπάρχει, ὅπως τυφλῶντι οἱ ἄπιστοι· ὅτι αὐτὴ ἐστὶν ἡ χάρις, ἣν ἀποδίδωσιν ἡ πίστις, καὶ ὅτι τέλος πάντων νὰ ἀφαιρέσω-

(α). Τοῦτο τὸ ἄξιωμα οὐδέποτε ἀπήνηται ἐν τῇ Γραφῇ. «Πιστεύω καὶ μὴ ἐρευνῶ.» ὄλως ἀντίθετον τῷ εἰρηναῖο τῆς Γραφῆς κλπ.

μὲν τὰς ἀμφιβολίας, τὸ μέσον ὑπάρχει, νὰ ἐξετάσωμεν τὰς ἐννοίας καὶ τὴν τῶν κειμένων αὐθεντικότητα (l'autorité) οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ νὰ βαπτίζωμεθα, νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὰς λειτουργίας, καὶ ἐν γένει νὰ διδωμεν ὠθησιν εἰς τὸν θρησκευτικὸν μηχανισμόν.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΟΥ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΙΚΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὅταν τὰ νέφη ὦσι κεκορεσμένα ἤλεκτρισμοῦ, οἱ νευρικῆς κράσεως αἰσθάνονται κακουχίαν καὶ ταραχὴν καὶ ἰδίως καταβολὴν τῶν δυνάμεων. Ἐκ τούτου δύναται νὰ προῖδωσι τὰς καταιγίδας πρὶν ἐπιβῶσιν.

Οἱ πάσχοντες ὑπὸ χρονίαν ρευματισμῶν αἰσθάνονται αἰφνης ἀλγηδῶνας νευραλγίας κλπ. τὰ συμπτώματα τῶν ὀξείων νόσων ἐπιβαρύνονται, εἰς δὲ τὰς θανατηφόρους νόσους, κατὰ τὸν Βακαρέλ, ἐπέρχεται συνήθως ὁ θάνατος κατὰ τὴν ἐποχὴν καταιγίδος.

Τοῦ ἀνθρώπου ὡς καὶ τῶν ζῶων τὸ σῶμα εἶνε κλῆρος ἤλεκτραγωγὸς ἐν καιρῷ καταιγίδος. Ὅθεν ἐπικειμένον νέφος ἐπενεργεῖ οὗτος κατ' ἐπήρειαν. Τὸ μὲν σῶμα ἔχει ἀρνητικὸν ἤλεκτρισμόν, ὁ ὁποῖος συσσωρεύεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου, τὸ δὲ νέφος ἔχει θετικὸν ἤλεκτρισμόν· ἐκ τούτου πίπτει συνήθως ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν πρέπει λοιπὸν ὁ ἀνθρώπος νὰ ἴσταται ἐπὶ ὑψηλοῦ μέρους ἐν ὥρᾳ κεραυνῶν, οὔτε ὑποκάτω δένδρου ἢ οἰκοδομῆς κλπ.

Ὁ κεραυνὸς, πίπτων ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, συνήθως σχίζει τὰ ἰνδύματα, τῆκει τὰ ἐπ' αὐτοῦ μεταλλικὰ πρᾶγματα καὶ εἰς τὸ δέρμα καὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ τοῦ ἄλλου δερμάτος, παραλύει τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος, καὶ ἐπιφέρει τὸν θάνατον ἐξ ἀσφυξίας πρὶν αἰσθανθῆ τὸν κεραυνόν. Ὁ θάνατος ἐπέρχεται ἐνεκεν σεισμοῦ τοῦ ἐγκεφάλου ἢ ἐξ ἀσφυξίας καὶ συγκοπῆς. Ἐν τῇ νεκροφῶϊ κεραυνοβλήτου οὐδὲν εὐρίσκειται συνήθως εἰδικῶς πεπονηδός.

Οἱ πολλοὶ, ὁμοῦ ἢ ἐγγὺς κείμενοι, ὡς καὶ τὰ ζῶα, προκαλοῦσιν εὐκολώτερον τὸν κεραυνόν. Τοῦτο προέρχεται οὐ μόνον ἐκ τοῦ κατ' ἐπήρειαν γενομένου μεγαλειότερου ποσοῦ ἤλεκτρισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ παραγομένου ρεύματος πρὸς τὸ ἄνευ ἀτμῶν ἐκ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς τοῦ σώματος, διότι τὸ ὑγρὸν ρεῖμα ἔλκει εὐκολώτερον τοῦ ξηροῦ.

Ὁ Ἀραγῶ παρετήρησεν, ὅτι, ὅταν ὁ κεραυνὸς προσβάλλῃ πολλοὺς ἐν σειρᾷ ὄντας, ἔπαθαίνουσιν ἰδίως οἱ ἐπὶ τῶν ἄκρων ὄντες.

Τὰ ῥητινώδη δένδρα, κατὰ τὴν γνώμην τινῶν δὲν προσβάλλονται ἐκ τοῦ κεραυνοῦ, καθαρῶς ὅμως ὁ κεραυνὸς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα ἐκ τῶν μiasμάτων, καὶ ἐπιφέρει ὑγίαν. Κατὰ θεωρίαν νεωτέραν τὰ τῆς σελήνης φαινόμενα ἐπὶ τῆς Γῆς ἐξηγοῦνται διὰ τοῦ ἤλεκτρισμοῦ. Ἡ Γῆ ἔχει ἀρνητικὸν ἤλεκτρισμὸν ἐπὶ τῆς φωτιζομένης ἐπιφανείας· ἐπὶ δὲ τῆς σκοτεινῆς ἔχει θετικὸν ἤλεκτρισμόν ἐξ ἐπιρροῆς τοῦ Ἡλίου, ὁ ὁποῖος εἶνε πηγὴ τοῦ ἀρνητικοῦ ἤλεκτρισμοῦ. Τούτου ἐνεκεν παράγονται τὰ κατὰ τὰς συζυγίας φαινόμενα ἐπὶ τῆς Γῆς.

Ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἐνεργεῖ ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐμμήνων τῆς γυναικῆς, διὰ τοῦτο κατὰ τὸ τέλος τῆς φθινοῦσης σελήνης γίνεται μεγαλειτέρα ἡ ὄρμη τῶν γυναικείων.

Αἱ παλιρροιαὶ γίνονται οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ὑγρῶν τῆς ἐπιφανείας τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ τῆς Γῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἐπὶ τούτου ὄντα. Ἐκ τούτου γίνονται οἱ σεισμοὶ μᾶλλον κατὰ τὰς συζυγίας, ἤγουν κατὰ τὴν νέαν σελήνην καὶ κατὰ τὴν πανσέληνον.

Αἰσθανόμεθα περισσότερο τὸ ρεῖμα τοῦ ἤλεκτρισμοῦ ἐπὶ τοῦ αὐχένος, ἐπὶ τοῦ προσώπου, καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ὀλιγώτερον ἐπὶ τῶν ποδῶν.

Αἱ γυναῖκες αἰσθάνονται περισσότερο τὸ ρεῖμα τοῦ ἤλεκτρισμοῦ καὶ ἐπὶ μᾶλλον αἱ ἔχουσιν τὸ δέρμα λεπτόν.

Όλιγώτερον αισθάνονται τον ηλεκτρισμόν οι μελαγχολικοί, οι άπαθείς και οι παράφρονες, ουχι οι εξ έρωτος.

Η πληθώρα του ηλεκτρισμού της ατμοσφαιρας εξαρτάται πολύ εκ του κλίματος του τόπου, εκ της πληθούς των δένδρων και της καλλιέργειας της γης· εκ των εξατμιζομένων υδάτων και εν γενει εκ της ηλεκτραγωγικής δυνάμεως της επιφανείας της χώρας. Η πληθώρα αυτή του ατμοσφαιρικού ηλεκτρισμού διασκεδάζεται εκ της πληθούς των βάρδων των σιδηροδρόμων εκ των συρμάτων των τηλεγράφων. κλπ. Διά τουτο και κεραινοί και σφοδραί καταγιίδες, αφ' ης έγίνοντο οι τηλεγραφοί και οι σιδηρόδρομοι, ολιγώτεροι γίνονται.

Φράση.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ Η ΘΕΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Πραγματική φιλοσοφία, λέγοντες, έννοούμεν τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, τὰ καθεστῶτα, ἐπὶ τέλους τὸ δίκαιον, τὸ ὅποιον ἔχει ἐν ἐνεργείᾳ ἐν ἑαυτῷ ἰδίᾳ ἔθνος, μία ἐκάστη πρωτεύουσα τούτων, καὶ μία ἐκάστη πόλις, χώρα καὶ πόλις. Ρίπτοντες ἐν βλέμμα λοιπὸν ἀνά πάσας τὰς ἀνθρωπίνους κοινωνίας, βλέπομεν τὸ δίκαιον τοῦ ἐνός νὰ ἀντιστρατεύηται πρὸς τὸ δίκαιον τοῦ ἄλλου καὶ οὕτω νὰ γεννᾶται ἀμιλλα μεταξύ τῶν ἐθνῶν. Δι' ὃ δυνάμεθα πλέον νὰ εἰπώμεν, ὅτι οὐχὶ τὰ ἔθνη μάχονται πρὸς ἄλληλα, ἀλλ' αἱ ἰδέαι αὐτῶν, τὰ καθεστῶτα, τὰ δίκαια, τὰ θετικά τούτων.

Ἐντεῦθεν συμπεραίνομεν, ὅτι καὶ θετικὴ φιλοσοφία ἐν τοῖς ἔθνεσι τοῖς διαφόροις δὲν ἐπικρατεῖ μία καὶ αὐτή, ἀλλὰ διάφορος, ἐπομένως καὶ διάφορος εἶναι ἡ ζωὴ αὐτῶν καὶ ἐντεῦθεν πάλιν ἀρχίζει ὁ ἐγωισμὸς τῶν ἐθνῶν, διότι νομίζει ὅτι ἰδίᾳ ἐν ἑαυτῷ ζῆ βίον εὐδαιμονιέστερον τοῦ ἄλλου.

Ὁ μὲν Ἕλληνας ἔχει τὸν ἐγωισμὸν, ὅτι εἶνε ὁ καλλίτερος τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅτι αἱ ἀρχαὶ του καὶ αἱ ἰδέαι του, τέλος τὸ δίκαιον ὅπερ αὐτὸς πρεσβεύει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶνε τὸ ὄντως δίκαιον, τὸ δυνάμενον νὰ ποιήσῃ συμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ Γάλλος, ὁ Ρῶσος, ὁ Γερμανός, ὁ Ἀγγλος, ὁ Ὀθωμανός καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσης σκέπτονται ὡς ὁ ἀνατέρας Ἕλληνας καὶ ἐντεῦθεν δημιουργοῦνται ἐνεκεν τοῦ ἐγωισμοῦ αὐτῶν, ἵνα μὴ εἰπῶ τῆς πλάνης των, οἱ πόλεμοι αὐτῶν δι' ὧν ζητῶσι τίς τούτων νὰ ἄρξῃ τῶν ἄλλων καὶ νὰ καθυποβάλλῃ αὐτοῖς διὰ τῆς βίας τοὺς ἰδικούς του θετικούς νόμους, οὗς αὐτὸς νομίζει ἀληθεῖς, δυνάμενους νὰ καταστήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα τρισόλβιον καὶ πανευδαίμονα, ἀγνοῶν ὁ τάλας ὅτι ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια, ἥτοι οἱ σοφοὶ ἐκείνοι νόμοι κείνων εἶνε πρὸς τὸν ἄλλον, δι' ὧν ἐν ἐνεργείᾳ θέτων ὁ ἀνθρώπος δύναται οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ σύμπασα ἡ φύσις νὰ ἐξανθρωπισθῇ νὰ ἐξαγνισθῇ καὶ εἶτα νὰ ζῆσῃ εὐδαιμόνως ἥτοι βίον βιωτῶν καὶ οὐχὶ ἀβιωτῶν, ὡς ἔλεγον οἱ δεινοὶ περὶ τὰ βιωτικά Σωκράτης τε καὶ Πλάτων. Διότι τί ἄλλο βεβαίως ζητεῖ ἐκάστον ἔθνος; οὐδέν, εἰμὴ τοῦ νὰ εὖρῃ ὅσα τὸ δυνάτον σοφοὺς νόμους, οὗς θέτων ἐν ἐνεργείᾳ, νὰ δυνήθῃ νὰ ζῆσῃ εὐδαιμόνως.

Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν, ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς ἔθνος εὐδαίμον τὸ ὅποιον δύναται νὰ καυχήθῃ καὶ νὰ εἰπῇ τοῖς ἄλλοις ἔθνεσι, προσέλθετε πρὸς με καὶ ἐγὼ θὰ καταστήσω ὑμᾶς εὐδαίμονα;

Οὐδέν τῶν ἐθνῶν δύναται νὰ εἰπῇ ἐν τοιοῦτον, καθ' ὅτι ἐάν ριψώμεν διορατικὸν βλέμμα εἰς ἕλας τὰς κοινωνίας τῶν ἐθνῶν, θὰ ἴδωμεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ἄχ! τὸ δάκρυα καὶ αἱ λύπαι νὰ καταμαστιζῶσι τὰ ἄτομα τούτων· πρὸς δὲ τὸ καὶ σπουδαιότερον, θὰ ἴδωμεν τὸ ἄτομον πλέον ἐν ταῖς ἀνθρωπίναις κοινωνίαις, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν ἐάν χαίρῃ καὶ δὲν στενάξῃ, ὡς τὰ πολλά, νὰ χαίρῃ ὅταν λυπηταὶ τὸ ἄλλο καὶ ἐνεκα τούτου κηρύττωμεν καὶ ἀνακράζομεν, ὅτι ἡ λύπη τοῦ ἐνός μεταβάλλεται εἰς χαρὰν τῶν ἑτέρων καὶ ἡ χαρὰ πάλιν τῶν ἄλλων εἰς λύπην ἄλλων, ὥστε δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι διὰ τοῦ θετικοῦ σημερινοῦ δικαίου δι' οὗ ζητούμεν νὰ ζήσωμεν εὐδαιμόνως ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἀστοχοῦ-

μεν τοῦ σκοποῦ μας καὶ προορισμοῦ μας καὶ διὰ τοῦτο οφείλουσι σήμερον οἱ ἔχοντες διαυγῆ γνῶσιν, συναίσθησιν καὶ συνείδησιν τοῦ γνῶθι σαυτὸν καὶ τῶν καθηκόντων πρὸς τὸν πληθύν των νὰ συνασπισθῶσιν, ὅπως εὖρωσι καταλλήλους σοφοὺς νόμους, οὗς νὰ δύναται πᾶν ἄτομον τῆς ἀνθρωπότητος νὰ σέβηται καὶ νὰ ἐκτελῇ καὶ ἐπομένως νὰ καθίσταται συνάμα καὶ εὐδαίμον.

Τοὺς τοιοῦτους νόμους τοὺς καθορίζει μόνον τὸ φυσικὸν δίκαιον τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ τῷ ὑπαγορεύει αὐτὴ ἡ συνείδησις του· πλὴν αἴφνης βλέπομεν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐνοικῇ ἰδίᾳ συνείδησις καὶ ἐπομένως ἴδιον πάλιν φυσικὸν δίκαιον δι' ὃ καὶ διὰ νὰ ὀρίσωμεν σήμερον, τί ἐστὶ φυσικὸν δίκαιον δὲν δυνάμεθα, διότι πρέπει πρῶτον νὰ σᾶς ὀρίσωμεν τί ἐστὶ ἄνθρωπος; τί εἶναι ἄνθρωπος;

Μέγα πρόβλημα τοῦτο ἐστὶ, διότι ἔρχεται τὸ ὑποκείμενον καὶ θέτει ὡς ἀντικείμενον ἐξετάσεως πρὸ αὐτοῦ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ὅταν λύσωμεν τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, εὐκόλως τότε θὰ ὀρίσωμεν καὶ τί ἐστὶ φυσικὸν δίκαιον τὸ ὅποιον ὅταν τὸ κάμνωμεν θετικὸν τὸ τοιοῦτον ἀληθὲς φυσικὸν δίκαιον, θέλομεν εὐδαιμονεῖ συμπαντες διὰ παντός τοῦ βίου ἡμῶν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λοιπὸν συμπεραίνομεν ὅτι, τι καλοῦμεν θετικὴν φιλοσοφίαν ἢ θετικὸν δίκαιον εἶναι ψευδές, εἶναι παρασπασμένον. Τὸ δὲ φυσικὸν δίκαιον, ὡς βλέπομεν, ἐκτυλίσσεται μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐν μέσῳ τῶν πόνων, δυνάμει τῆς προόδου τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν καὶ διὰ τῆς φιλοσοφίας ἣτις πέμπεται νὰ λύσῃ εἰς τὴν νομικὴν ἐπιστήμην, τί ἐστὶ ὁ ἄνθρωπος ἐν μέσῳ τῆς φύσεως.

Ἀθήνησι

Α. Ν. Κοκκῶνης

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ ΤΟΥ ΧΡΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ

I

Ἐπειδὴ πολλάκις ἐγένετο καὶ γίνεται λόγος περὶ τῆς ἐξηγήσεως τοῦ φαινομένου τῆς ἀλλαγῆς τοῦ χρώματος τῶν οὐρανίων σωμάτων, καθ' ὃν χρόνον εὐρίσκονται ταῦτα ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα τόπου τινός, διατὶ π. χ. ὁ Ἥλιος ὅταν ἀνατέλλῃ ἔχει χρῶμα ἐρυθρὸν, ὅταν δὲ μεσουρανήσῃ λευκόν, αἱ δὲ ἐκάστοτε διδόμεναι ἐξηγήσεις ἐκρίθησαν ἀσαφεῖς καὶ ἀντιφατικαί, διὰ τοῦτο θεώρησα καλὸν νὰ προῶ, καθ' ὅσον μοι ἐπιτῶν εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθοῦς τοῦ φαινομένου τούτου αἰτίας, ἐπικαλούμενος διὰ τὰ τυχόν σφάλματα τὴν ἐπιείκειαν τῶν ἀναγνώστων μου.

Ὅπως ἀποφύγῃ τὴν μακρολογίαν, προῦποθέτω γνωστὰς πάσας ἐκείνας τὰς φυσικὰς ἀρχάς, ἀνευ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ κατανόησις τῶν λεγομένων μου· οὕτω π. χ. ἀνάγκη ἦτο νὰ κάμω λόγον ἐνταῦθα περὶ τοῦ φαινομένου τῆς διαθλάσεως, ὅπως προεισαγάγω τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ παρὸν θέμα, ἀλλὰ παρέλιπον τοῦτο ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ ἐκ φόβου μὴ ἐπεκταθῶ πολὺ πέραν τῶν ὁρίων τῆς ἐξηγήσεως τοῦ μνησθέντος φαινομένου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἥλιος ἐνεκεν τοῦ φωτός καὶ τῆς θερμότητος, τὴν ὁποίαν παρέχει ἡμῖν εἶναι καὶ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ἡμᾶς οὐράνιον σῶμα, θέλωμεν παρακολουθῆσαι αὐτὸν κατὰ πρῶτον διὰ τοῦ βλέμματος διαγράφοντα τὴν ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα τόπου τινός τροχιάν του καὶ ἀνερευνηθεῖ ὁποῖον τὸ αἴτιον τῆς συνεχῆς διαφοράς τοῦ χρώματος αὐτοῦ κατὰ τὰς διαφόρους θέσεις, ἐν αἷς εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ οὐρανόου στερεώματος. Κατανοοῦντες δὲ τὸ αἴτιον τῆς τοιαύτης ἀλλαγῆς τοῦ χρώματος τοῦ Ἥλιου, εὐκόλως εἶτα θὰ ἀνεύρωμεν καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ φαινομένου τούτου προκειμένου καὶ περὶ τῶν ἀστέρων, τῆς Σελήνης κλπ., διότι ἀπαρραλλάκτως πάσαι αἱ φάσεις καὶ αἱ τροπαὶ τοῦ χρωματισμοῦ, αἵτινες παρατηροῦνται ἐπὶ τοῦ Ἥλιου, ἐκτυλίσσονται αἱ αὐταὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ παρατηρητοῦ, ὅταν πρόκηται καὶ περὶ τῶν λοιπῶν οὐρανίων σωμάτων.

11

Γνωστὸν τοῖς πᾶσι, ὅτι ὁ πλανήτης ἐφ' οὗ εὐρίσκόμεθα, ἡ Γῆ, περιβάλλεται πανταχῶθεν ὑπ' ὕλης τινός λιαν διαφανοῦς καὶ ἐλαστικῆς, ἣτις καλεῖται ατμοσφαιρικός ἀήρ ἢ ατμόσφαιρα. Ἡ ατμόσφαιρα αὕτη ἐξ ὁμοιομερῶν στρωμάτων ἀποτελούμενη ἔχει πυκνότητα ἀντιστρόφως ἀνάλογον τοῦ ἀπὸ τῆς Γῆς ὕψους, ὅσαυτοῦ ἐστὶν, τὸ ὕψος στρώματός τινος ἐξ ατμοσφαιρας ἐλαττοῦται, τοσοῦτον τὸ στρώμα γίνεται πυκνότερον καὶ τὰνάπαλιν, ὅσαυτοῦ αὐξάνει ἐπὶ τοσοῦτον καθίσταται ἀραιότερον.

Ἄς φαντασθῶμεν τὸν Ἥλιον ἀνατέλλοντα· αἱ ἐξ αὐτοῦ, μὲν ἀναφανέντος εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐκπεμπομένη ἀκτίνες διαβαίνουσαι διὰ τοῦ αἰθέρος, ὅστις εἶναι ὕλη ἀβαρῆς, ἐλαστικωτάτη καὶ εἰς ἄκρον ἀραιά, ἀναγκάτως θὰ διέλθωσι καὶ διὰ τῆς περιβαλλούσης τὴν Γῆν ατμοσφαιρας, ἵνα φθάσωσι μέχρις ἡμῶν. Ἡ τοιαύτη ὁμοιογένεια τῶν ἀκτίνων πορεία δὲν γίνεταὶ ἀκωλύτως. Κώλυμα δὲ, εἰς τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν διεῦθυνσιν δὲν παρεμβάλλει ὁ αἰθὴρ ἄλλ' ἢ ατμόσφαιρα. Ὁ αἰθὴρ εἶναι τοσοῦτον ἀραιός, ὥστε δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολικὸν νὰ εἰπῇ τις, ὅτι ὁ ὑπ' αὐτοῦ κατελιημμένος χώρος δέον νὰ θεωρηταὶ σχεδὸν κενός· ὡς τοιαύτης δὲ φύσεως, θὰ ἦτο ἄλογον καὶ πάντῃ σφαλῆρον νὰ σκέπτηται τις, ὅτι ὁ αἰθὴρ εἶναι δυνατὸν ποτε νὰ παρεμποδίσῃ τὴν πορείαν τῶν Ἡλιακῶν ἀκτίνων. Καὶ δὲν ἀνούμεθα βεβηώς, ὅτι ὅσον ἀραιά οὐσία καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ἀδύνατον νὰ μὴ ἐξαπκῆ ἐπιρροὴν τινα ἐπὶ τῆς πορείας τῶν ἀκτίνων, αἵτινες διέρχονται δι' αὐτοῦ, ἀλλ' ἢ τοιαύτη ἐπιρροὴ εἶναι τόσον ἐλαχίστη, τοσοῦτον μηδαμινή, ὥστε κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οὐδεμίαν σχεδὸν ἐκτροπὴν πάσχουσι αἱ διὰ τοῦ αἰθέρος διερχόμεναι τῶν οὐρανίων ἐν γενει σωμάτων ἀκτίνες. Δὲν ἔχει ἕμως οὕτω προκειμένου καὶ περὶ τῆς ατμοσφαιρας· ἡ ατμόσφαιρα συνίσταται ἐξ ὕλης ἀσυγκρίτως πολλῆς πυκνότητος τῆς τοῦ αἰθέρος, ὡς ἐκ τούτου ἀδύνατον, αἱ δι' αὐτῆς διερχόμεναι Ἡλιακαὶ ἀκτίνες νὰ μὴ εὐρίσκωσιν σπουδαῖον ἐν τῇ πορείᾳ των πρόσκομα· ἢ πυκνότης τοῦ ατμοσφαιρικοῦ ἀέρος συνεχῶς ἀντιδρῶσα εἰς τὴν κατ' εὐθείαν τῶν ἀκτίνων διεύθυνσιν, μεταβάλλει αὐτὴν μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τεθλασμένην ἢ μᾶλλον εἰπεῖν καμπύλην, διότι ἡ μεταβολὴ αὕτη γίνεταὶ ἀνά πάσαν στιγμὴν ἀνεπαίσθητως καὶ βαθμηδὸν καθ' ὅσον αἱ ἀκτίνες τοῦ Ἥλιου προχωροῦσιν ἀπὸ ἀραιότερου τῆς ατμοσφαιρας στρώματος εἰς πυκνότερον. Ὅπως δὲ ἡ ὕλη ὡς μέσον πυκνότερον τοῦ τῆς ατμοσφαιρας, ἐπιφέρει διὰ τῆς ἐκ τῆς διαθλάσεως ἐκτροπῆς τὴν ἀνάλυσιν τοῦ λευκοῦ τοῦ Ἥλιου φωτός εἰς τὰ 7 γνωστὰ χρώματα, τὸ ἐρυθρὸν, χρυσοειδές, κίτρινον, πράσινον, κυανόν, πορφυροῦν καὶ ἰσοιδές, οὕτω πᾶς καὶ ἡ ατμόσφαιρα ὡς πολὺ πυκνότερον περιέχον τοῦ τοῦ αἰθέρος, ἀναλύει τὰς δι' αὐτοῦ εἰς ταύτην εἰσδύουσας λευκὰς Ἡλιακὰς ἀκτίνας.

Κατὰ ταῦτα, ἐάν ὑποθίσωμεν παρατηρητὴν εὐρισκόμενον εἰς τὰ ἔσχατα τῆς ατμοσφαιρας ἡμῶν ὄριον, εἰς τὸ μεταίχμιον ὁπλονότι αὕτης καὶ τοῦ πληρουτός τοῦ ἀχανῆς αἰθέρος οὐτός θὰ ἔβλεπε ἀκέραιον τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου, λευκόν, ἐγκλίον καὶ τὰ 7 χρώματα, εἰς ἃ διὰ τῆς διαθλάσεως ἀναλύεται. Μέχρι τῶν ἐσχάτων ὁρίων τῆς ατμοσφαιρας αἱ Ἡλιακαὶ ἀκτίνες οὐδεμίαν διάθλασιν ὀφιστάμεναι, ἐνεκεν τῆς μεγάλης τοῦ αἰθέρος ἀραιότητος, φυσικῶ τῷ λόγῳ οὐδὲ δύναται ν' ἀναλυθῶσι, διότι ἡ ἀνάλυσις τοῦ Ἡλιακοῦ φωτός προῦποθετεῖ πάντοτε διάθλασιν. Ἄμα ἕμως, τῇ ἐπιφύσει τούτων πρὸς τὴν ατμόσφαιραν, ἐπειδὴ ἄρχονται νὰ μεταβαίνωσιν ἀπὸ ἀραιότερου μέσου εἰς πυκνότερον, ἀπὸ τοῦ αἰθέρος εἰς ταύτην, διαθλῶνται καὶ διαθλῶμεναι ἀναλύονται εἰς τὰ 7 χρώματα, ἐξ ὧν σύγκειται ἐκάστη. Ὡς ἐκ τῆς Φυσικῆς δὲ γνωστὸν, ἐκάστον τῶν χρωμάτων τούτων κέκτῃται ἄριστον διαθλαστικότητα ἀξαναμένη ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ εἰς τὸ ἰσοιδές· ἐνεκα τούτου, τὸ ἦδη ἐν τῇ ατμοσφαιρα ἀναλυθὲν τοῦ ἀνατέλλοντος Ἥλιου φῶς, δὲν βαίνει εὐθυγράμμως μετὰ τὴν διεύθυνσιν, ἢν ἐκάστοτε ἐνεκα τῆς ἐκ τῆς δια-

θλάσεως ἐκτροπῆς λαμβάνει, οὕτως ὥστε νὰ διατηρηταὶ παραλληλία μετὰ τῶν 7 διαφόρων ἀκτίνων, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται, ἀλλ' ἐκάστη τούτων ἐνεκεν τῆς διαφοράς τῆς διαθλαστικότητος αὐτῆς ἀπὸ τῶν λοιπῶν, ἀλλοίαι διεύθυνσιν λαμβάνει, καὶ συνεπῶς, ἀπὸ τῆς εἰσδύσεως Ἡλιακῆς τινος ἀκτίνος εἰς τὴν ατμόσφαιραν ἡμῶν, τὰ 7 αὐτῆς χρώματα διαχωρίζονται καὶ διαχωριζόμενα ἀλλήλων ἀκαταπαύστως καὶ βαθμηδὸν ἕως ὅτου φθάσωσιν εἰς τὸν ἡμέτερον πλανήτην. Εὐκόλον νὰ ἐνοηθῇ τις, ὅτι ἐνεκεν τῆς διαχωρίσεως ταύτης τῶν 7 χρωμάτων, εἶναι ὄλιως ἀδύνατον νὰ ἴδῃ τις συγχρόνως αὐτὰ. Ἐπομένως ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ θεωμένου τὸν ἀνατέλλοντα Ἥλιον παρατηρητοῦ εἶναι ἠναγκασμένος νὰ παρατηρήσῃ κειχωρισμένως ἐν καθ' ἐν τὰ χρώματα ταῦτα. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἐρυθρὸν εἶναι τὸ ἥττον διαθλαστικόν, θέλει ἴδει τοῦτο κατὰ πρῶτον, εἶτα καὶ τὰ λοιπὰ διαδοχικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ μέχρι τοῦ ἰσοιδούς, ὅπερ θὰ ἦναι τὸ τελευταῖον, διότι τοῦτο εἶναι τὸ μᾶλλον διαθλαστικὸν χρῶμα καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ μᾶλλον ἐκτροπόμενον ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, πρὸς τὴν ἀκτίνα τῆς Γῆς, ἣτις εἶναι ἡ κάθετος, καθ' ὃ σημεῖον τῆς επιφανείας τῆς ατμοσφαιρας, σφαιροειδοῦς λαμβανομένης, προσπίπτει ἡ λευκὴ τοῦ ἀνατέλλοντος Ἥλιου ἀκτίς, ἐνφ' ὃ τὰ λοιπὰ ἐξ ὀλίγα χρώματα τοῦ Ἡλιακοῦ φωτός θὰ ἦναι ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα τοῦ τόπου ἐνθα ἵσταται ὁ παρατηρητής, τὸ ἐρυθρὸν θὰ εὐρίσκηται μόνον ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα προσπίπτον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του· διότι ἐκεῖνα μὲν ὡς μᾶλλον διαθλαστικὰ περισσώτερον ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα ἐξετράπησαν, τοῦτο δὲ, ὡς ἥττον ὀλιγώτερον. Συνεπῶς τὸ ἐρυθρὸν πρῶτον θέλει ἴδει ὁ παρατηρητής, εἶτα δὲ τὰ λοιπὰ χρώματα κατὰ σειράν, καθὸς ὁ Ἥλιος ἀνέρχεται τὸν ὀρίζοντα, ταῦτα δὲ, κατ' ἀνάγκην συμπαρολοῦσθαι αὐτὸν ἐν τῇ πορείᾳ του. Ἐπειδὴ δὲ, πᾶν σῶμα φαίνεται ὑπὸ τοιοῦτον χρωματισμόν, ὁποῖον εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ ἐξ αὐτοῦ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἡμῶν προσπίπτοντος φωτός, εἰς τὸν παρατηρητὴν, βλέποντα μόνον ἐκ τοῦ ἐκπεμπομένου λευκοῦ φωτός, τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα, ἀναγκάτως θέλει φανεῖ ὁ ἀνατέλλων Ἥλιος ἐρυθρός.

(ἔσεται τὸ τέλος)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΣΟΛΔΙΩΝ

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΚΛΟΠΑΙ

Πρέπει νὰ ἤμεθα πάντοτε ἐπιεικεῖς πρὸς πάντας τοὺς ὑποκύπτοντας εἰς τὴν δυστυχίαν ἢ εἰς τὸν πειρασμόν. Τίς δίκαιος ὑπάρχει, ὅστις ἀπαξ τοῦλάχιστον δὲν ἐπειράσῃ πρὸς ἐκτέλεσιν μικρᾶς κλοπῆς;

Καὶ ἴδου τινὲς τρόπῳ εὐρίσκηται τις εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πράξῃ ἀκούσιως κλοπὴν ἢ ἀδικίαν.

Τὸ ταμεῖον δὲν ἐπλήρωεν παρὰ τὴν ἐπιούσαν, ὥστε εὐρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ προστρέξω εἰς τὸ βάθος τοῦ βαλαντιοῦ μου πρὸς εὔρεσιν μέσων ὅπως διέλθω τὰς εἰκοσι τέσσαρας ὥρας, αἵτινες μὲ διεχώριζον τῆς εὐτυχῆς στιγμῆς τῆς παραλαβῆς τοῦ μισθοῦ μου. — Εἶχον σωθῆ! διότι μία πρόσκλησις μὰ ἐξησφάλιζε τὸ γεῦμά μου καὶ μὲ ἔμενον εἰσέτι πέντε φράγκα διὰ τὸ πρόγευμά μου.

Πράγματι εἶχον μεγάλην πείναν τὴν προῖαν ἐκείνην καὶ ἠτοίμαζόμεν νὰ μεταβῶ εἰς τοῦ Βρεβάν (Bréban) μὲ σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ καταβροχθίσω τὰ ἑκατὸν σόλδια μου μέχρι τοῦ τελευταίου ἑκατοστοῦ, ὅτε ἐκρουσαν τὴν θύραν. Ὁ ἑλθὼν, ἦτο εἰς συντροφίαν μου, ὅστις νομίσας ὅτι ὁ μὴν δὲν εἶχε παρὰ τριάκοντα ἡμέρας, ἤρχετο μὲ κενὸν βαλάντιον νὰ μὲ ζητήσῃ ἐν μικρὸν δάνειον.

Ἀδελφικῶς ἐμοιράσθημεν τὴν περιουσίαν μου καὶ τοιοῦτοτρόπως μείνας μόνον μὲ πενήτηκοντα σόλδια, δὲν ἠδυνάμην πλέον, νὰ σκέπτωμαι τὸ λαμπρὸν πρόγευμα τοῦ Βρε-

βάν και διηυθύνθη μελαγχολικῶς εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ Δουβάλ (Duval).

Εὐρισκόμεν πρὸ τῆς θύρας καὶ ἠτομαζόμεν νὰ κρούσω τὸν κώδωνα, ὅτε ἠθάνθη νὰ μὲ ἐναγκαλιζῶνται δύο βραχιόνες καὶ συνάμα εὐθυμὸς φωνὴ νὰ μοὶ λέγῃ:

— Ἄ! ἰδοὺ εὐτυχὴς συνάντησις!

Καὶ ἀνεγνώρισα ἀμέσως ἓνα καλὸν καὶ ἀξιαγάπητον Δανόν, οὗτινος εἶχον κάμη τὴν γνωριμίαν εἰς Κοπεγχάγην ὅπου μὲ περιέβαλε, μὲ ἐφιλοξένησε καὶ μὲ διεσκέδασε, τῷ εἶχον δὲ ὑποσχεθῆ νὰ τῷ ἀνταποδώσω τὰ ἴσα ὅταν θᾶ ἤρ- χετο εἰς Παρίσιους κατὰ τὸ πρῶτον ταξιδίον του.

Ἡ εὐκαιρία θῆεν παρουσιάζεται! . . . ἀλλὰ δὲν εἶχον παρὰ μόνον πενήτηκοντα σόλδια!!!!

Ἡδυνάμην νὰ τῷ εἶπω ὅτι ἐπορεύομην εἰς μίαν κατεπι- γουσαν ἀκρόασις ἐν τῷ ὕπουργείῳ, ἀλλὰ δυστυχῶς μὲ εἶχε συλλάβει ἔχοντα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κομβίου τοῦ κώδωνος τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου.

— Πῶς! εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Δουβάλ; μὲ εἶπεν

Καταλαμβάνετε τὴν φρίκην, τὸν τρόμον καὶ τὸ ὑποκριτικὸν μειδιάμα μου, δι' ὧν τῷ ἀπήτησα.

— Ναὶ θὰ προγευματίσω, καὶ θὰ εἶμαι τυχερός, ἂν εἰσέτι δὲν ἐπρωγευματίσας διὰ νὰ συμφάγωμεν.

— Δυστυχῶς πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσα τὸ πρόγευμά μου.

Ἐκ ταύτης τῆς ἀπαντήσεως, ἡ καρδιά μου ἐπανέλαβε τὸν τακτικὸν παλμὸν τῆς.

— Θὰ εἰσέλθω μετὰ σοῦ, προσέθεσε καὶ θὰ συνομιλήσω- μεν ἐνῶ θὰ τρώγῃς.

Ἦδυνάμην ἀνευ ἀνησυχίας παρίλαβον αὐτὸν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Μοὶ ὠμίλει τόσον ἐν ἐκτάσει περὶ τῶν ἐν Κοπεγχάγῃ, ὅστε τὸ μπιφτεκίον μου εἶχε ψηθῆ καὶ μοῦ τὸ ἔφερον ἡ ὑπηρετρία.

Ἦτομαζόμεν δὲ νὰ τὸ κόψω, ὅτε ὁ φίλος μου αἰφνιδίως ἀνέκραξεν:

— Ω! Ω! αὐτὸ ἔχει τὴν ὄψιν καὶ τὴν ὁσμὴν ὀρεκτι- κωτάτην.

Ψυχρὸς ἰδρῶς περιέχυσε τὸ σῶμά μου! Σὲ διαβαστικῶ δέ, φίλε ἀναγνώστα, ὅτι χωρὶς νὰ γείρω τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἴδω κατὰ πρόσωπον τὸν Δανόν μου, καλῶς προϋμάντευσα ὅτι ἐμελλε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν του . . . θὰ φάγω καὶ ἐγὼ ἐν μπιφτεκίον!!!!

Ὅπως δὲ τὸν ἀποτρέψω ταύτης τῆς ἀποφάσεώς του, τῷ εἶπον.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ σοὶ εἶναι δύσπεπτον; μετὰ τὸ πρό- γευμά σου;

— Μπᾶ! ἐγὼ ἔχω στόμαχον, ὅστις χωνεύει καλλίτερον τοῦ τῆς στρουθοκαμήλου.

— Εἶναι καλὸν τὴν ὄψιν καὶ ὁσμὴν, τῷ ἐπανέλαβον, ἀλλ' εἶναι πολὺ σκληρὸν καὶ τοῦτο ὅπως τὸν ἀποτρέψω νὰ διατάξῃ τοιοῦτον.

— Μασσὼ σίδηρα; ἐπανέλαβε διὰ μειδιάματος ὅπερ μοὶ εἰσεῖξε ὀδόντας πλατέεις, δυνατοὺς καὶ καλῶς στερεωμένους καὶ συγχρόνως; ἔδωκε διαταγὴν εἰς τὴν ὑπηρετρίαν, ὅπως τῷ φέρῃ ἐν μπιφτεκίον.

Ἐν τούτοις ἐγὼ ἀμέσως ἔκαμον τὸν λογαριασμὸν νοερῶς: δύο μπιφτεκία 24, 8 κρεαὶ 32 καὶ 6 τὸ ψωμί 38 σόλδια, μέχρι τῶν 50 μὲ ἔμενεν ἀκόμη περιθώριον 12 σολδίων!

Ὅστε ὅτε ἰστράφην πρὸς ἐμὲ μὲ εἶδε χαμογελῶντα μὲ τὴν φιάλην τοῦ οἴνου μου εἰς τὴν χεῖρα πρὸς:

— Ὅχι! μὲ εἶπεν, ἐμποδίσας με νὰ κενώσω εἰς τὸ ποτήριόν του, οὐδέποτε ἐν τῷ προγεύματι πίνω οἶνον.

Πρὸς στιγμὴν ἔσχον τὴν μωρὰν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπιοτίμα τὸ ὕδωρ.

— Μοῦ ἀρέσει καλλίτερον ὁ ζῦθος, προσέθεσεν.

Ἐνῶ δὲ διέταττε τοιοῦτον εἰς τὴν ὑπηρετρίαν, ἐγὼ χα- μηλοφῶνως ἐλογάρησα: 38 καὶ 7 κάμου 45 σόλδια, ὅστε μολονότι ἐσκεπτόμην ὅτι ἀκόμη εὐρισκόμεν ἐν ἀσφαλείᾳ διὰ τὴν πληρωμὴν καὶ ἐξόφλησιν τοῦ προγεύματός μας, ἐν τού- τοις ἀόριστος τις ἀνησυχία μὲ κατεῖχεν ἐν συγαινῆσει καὶ

δὲν διέβλεπον τὸ μέλλον μετὰ τῆς ψυχικῆς γαλήνης ἀνθρώ- που ὅστις ἔχει ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα.

Ἐτρωγον βραδέως, πᾶρα πολὺ βραδέως μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἴδω τὸν δημοτράπεζόν μου νὰ στενοχωρηθῆ καὶ νὰ λάβῃ τὸν πλῆρον του ν' ἀπέλληθ, ἐπειδὴ πρὸ πολλοῦ ἔκαμεν ἄφαντον τὸ μπιφτεκίον του ἐκ τῆς παροψίδος. Ἄλλ' ἡ ἀ- δυσώπητος εἰμαρμένη μου ἐνήργησεν, ὥστε ἡ ὑπηρετρία μετὰ ζήλου ἀνεξηγήτου καὶ ἀνοήτου προθυμίας χωρὶς νὰ ζητήσω, νὰ φέρῃ καὶ θέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης τεμάχιον τυ- ροῦ τῆς Βρίας (Brie). Προβλέπων δυστύχημά τι, ἐσκέφθην κατ' ἀρχὰς νὰ ἐπιστρέψω τὸν τυρόν, ἀλλ' εἶχον μεγάλην πείναν, συγχρόνως δὲ συνεβουλεύθην χαμηλοφῶνως τὸ κε- φάλαιόν μου 45 καὶ 3 ὁ τυρὸς 48 σόλδια, ὥστε ἀπεφά- σισα νὰ τὸ φάγω, ἀφοῦ καὶ ὁ Δανὸς ἐφαίνετο τόπον ἀπη- σχολημένους μὲ τὴν διήγησιν τοῦ ταξιδίου του, σῦρας δὲ λιαν ἡσύχως ἐμπροσθέν μου τὴν παροψίδα, παρετήρουν αὐ- τὸν κατὰ πρόσωπον ἀσκαρδαμυκτὶ ὅπως μὴ, ἀκτίς τοῦ βλέμματός του πῆσῃ ἐπὶ τοῦ τυροῦ.

Ἄλλοίμονον! μάταια προφυλάξεις τὰς ὁποίας ἐλάμβανον χωρὶς νὰ σκεφθῶ τὸ ἀρώμα τοῦ τυροῦ, ὅπερ ἀφίχθην εἰς τὴν ὄσφρησιν τοῦ τρομεροῦ συνδαιτημόνος μου, τὸν ἔκαμε πάραυτα νὰ ῥιπῇ τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἄ! τί καλὸν τρώγεις ἐκεῖ;

— Τυρόν ἐντόπιον. . .

— Εἶναι εὐ-ευστός;

— Πούψ! Πίψ! εἶπον μὲ ἐκφραστικὸν μορφασμὸν ἀηδείας.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! δὲν θὰ μὲ χαλάσῃ ἐν τὸν γευθῶ; εἶπαι ταξιδεύει τις διὰ νὰ μανθάνῃ περὶ ὀλων.

Ταχύτερος ἀστραπῆς ἔπειτα τὴν παροψίδα ὅπως λάβῃ μέρος.

Ὁ ἀθλιὸς εἶχε καλὴν καρδίαν!!!!

— Ὅχι, εἶπε δὲν θέλω νὰ σὲ τὸ στερήσω. Ἐ! ὑπηρετρία μίαν ἄλλην μερίδα τυροῦ.

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἀπήχησεν εἰς τὸν ἐγκεφάλόν μου, ὡς ἡ σάλπιξ τῆς δευτέρας παρουσίας, ἡ βραεὶς μου ἰθαμβώθη καὶ τὰ βομβοῦντα ὠτὰ μου ἤκουον τὴν τρομερὰν φωνὴν αὐστηροῦ μαθηματικοῦ, ἥτις ἐσύριζε 48 καὶ 3 κάμου πενήτηκοντα καὶ ἐν!!!!

Ἐν! ἦτοι τὸ αἶσχος ὅπερ μὲ περιέμενεν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς πληρωμῆς;

Ἐν! τὸ εἰρωνικὸν μειδιάμα τῆς ὑπηρετρίας! Ἐν, ἡ γνῶ- σις τῆς πτωχείας μου ὑπὸ τοῦ παρ' ἐμοῦ ζευζιζομένου!

Εἰκοσάκις, εἰς δύο δευτερόλεπτα ἐπανέλαβον ἐντὸς τοῦ φλέγοντος ἰγκεφάλου μου τὸν λογαριασμὸν μου χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ ἀπαλλαγθῆ τοῦ τρομεροῦ τούτου ἐν, ὅπερ ἀπειλη- τικῶς ἐπανάηχτο, συγχρόνως μὲ τὴν ἀφίξιν πολλῶν πελα- τῶν ὅτινες σωρηδὸν εἰσῆρχοντο εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ ἐξή- τουν θέσεις, ἡ ὑπηρετρία δὲ διὰ νὰ λάβῃ τὴν τραπεζίαν μας δὲν ἐπερίμενε κἂν νὰ τῇ ζητήσω τὸν λογαριασμὸν.

Ἐκ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπίστευσα ὅτι ἔχομεν δύο βράσεις διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν χωρὶς νὰ στρέψω τὴν κεφα- λὴν, ἠσθάνθη φθάνουσαν ὀπισθὲν μου τὴν ὑπηρετρίαν μὲ τὸ τρομερὸν χαρτίον εἰς τὴν χεῖρα.

Ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς; διὰ νὰ μὴ ἴδω τὸ φρικῶδες. . . τὸ τρομερὸν Ἐν! ὅπερ ὑπερέβαινε τὴν περιουσίαν μου.

Ἀλλὰ κρίνατε περὶ τῆς καταπληξέως ἥτις μὲ κατέλαβε ὅταν ἤκουσα τὸν δημοτράπεζόν μου νὰ λέγῃ:

— Μόνον τεσσαράκοντα τέσσαρα σόλδια! ἄ! διόλου ἀκριβὰ δὲν ἰκόστισε τὸ πρόγευμά μας.

Τεσσαράκοντα τέσσαρα! Ἦρπασα τὸν λογαριασμὸν. . . Ἄ! ἀναγνώστα, ἔχουσι δίκαιον νὰ λέγωσιν, ὅτι ὑπάρχει εὐ- σπλαγγχος πρόνοια διὰ τὸν τιμίους ἀνθρώπους.

Εἶχον λησμονήσει τὸν ζῦθον!!

Καὶ οὕτω, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἐσμὲν συγκαταβατικαὶ δι' ὅσους ὑποκύπτουσιν εἰς τὴν πτωχείαν ἢ εἰς πειρασμὸν. Ποῖος εἶναι ὁ δίκαιος, ὅστις ἀπαξ τοῦλάχιστον δὲν ἔκαμε μιὰ κα- τεργαρίαν! **Δάμων Θεοδοσιάδης**

ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΟΟΜΑΝΤΕΙΑ

Ὁ νοομάντης καὶ ὑπνωτιστὴς κ. Πίκμαν ἔδωκεν ἐν Ἀθήναις δείγματα καταπληκτικὰ τῆς ἐξεικασίας τέχνης καὶ δυνάμεός του. Διὰ τῆς νοομαντικῆς τοῦ ἰσορῆως ἠδυνήθη πολλὰκις, κεκαλυμ- μένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ περιπατήῃ ἐπὶ γραμμῶν χαρα- χθεισῶν ἀκριβῶς, νὰ διερχομένη διὰ πραγμάτων καὶ πράξεων τοῦ ὁδηγοῦντος αὐτὸν τὰς μυθίας σκέψεις καὶ τὰ συνιστήματα, νὰ ἀ- νεύρῃ τέλος διάφορα ἀντικείμενα παραδοθέντα εἰς ἀγνώστου: αὐτῷ θεατὰς ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ κρυβέντα πρὸ αὐτῶν. Ἄλλ' ἡ θαυμα- σιωτέρη, τῇ ἀληθείᾳ, δυνάμις του, ὑπῆρξεν ἡ ὑπνωτιστικὴ. Ἐν ἄκαρπεί, μόλις ἀνεύρῃν διάφορα πρόσωπα ἢ πρὸ αὐτῶν διερχόμενος τίθειν αὐτὰ εἰς ὑπνωτικὸν λήθαργον καὶ τὰ μεταβάλλει κατ' ἀρέ- σκεινας οἰκτρὰ νερόσπαστα, μὴ ἔχοντα ἴδιαν συνείδησιν, πρῆττοντα δὲ ὅ,τι ἂν ἐπιβίβῃ αὐτοῖς, παρὰ τὸν κατὰ διαφόρους τρόπους: τὰ σώματά των, τιθεμένης δὲ εἰς φυτικὴν ἐνέργειαν μέρος τοῦ σώματος, λόγῳ χάριν τὴν κεφαλὴν, τὸ δὲ ἄλλο μέρος καθιστῶν ἀνίσθητον ἐντελῶς ἢ νεκρὸν. Καταπληκτικὴ εἶναι τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἡ δύναμις εἰς τὸ ὑπνωτίζειν ἀμέσως ἐν διαστήματι δύο δευτερολέπτων τὰ πρόσωπα τὰ δεκτικὰ ὑπνωτισμοῦ καὶ τὸ ἐξεγείρειν αὐτὰ δι' ἀπλοῦ τινὸς φουθήματος ἢ ἐλαφροῦ βραβίσματος ἐπὶ τῆς παρειᾶς. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐκόντες; ἀκόντες ὑπνωτίζοντο ἀμέσως παρ' αὐτοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἢ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ ἐξεγείροντο ὑπείκοντες εἰς τὴν πνευτοδύναμον θέλησιν του, ἀφοῦ πρὸς στιγμὴν τὸν ἠκολού- θουν ὡς ἀρνία ἢ νευροπάστα.

Ἐν δὲ τῇ αἰθούσῃ τῆς νομικῆς σχολῆς ἐσχάτως ὁ καθηγητὴς τῆς νευρολογίας κ. Μ. Κατσαρᾶς ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου ὠμίλησε περὶ ὑπνωτισμοῦ καὶ νοομαντείας, ἀφορμὴν λημβάνων ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Πίκμαν κατ' αὐτὰς τελεσθέντων τοιοῦτων πειρα- μάτων. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου ἐθεώρησεν ἀπαραίτητον τὴν ἐπιμ- βῆσιν τῆς ἀστυνομίας πρὸς παῦσιν τῶν τοιοῦτων πειραμάτων, θεω- ρήσας αὐτὰ ὡς ἐπικινδύνα λίαν διὰ τοὺς θεατὰς, ἐπειδὴν μάλιστα ὅτι ἐπιβίβεται τὸ μέτρον τοῦτο ἰάν ἡ ἀστυνομία δὲν θέλει νὰ αὐξήσῃ τὴν πελατεῖαν τῶν νευρολόγων.

Μετ' αὐτὸ ἤρξατο ἀναπτύσσειν τοὺς λόγους ἐπ' ὧν στηρίζονται τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Πίκμαν ἐτελεσθέντα τέσσαρα νοομαντικὰ πειράματα, ἦτοι ἡ ἀνακάλυψις ἀντικειμένου ἀποκρυβέντου, ἡ ἀνάγνωσις λέξεως τῆν ὁποῖαν διενόηθη εἰς τῶν θεατῶν, ἡ ἀνακάλυψις τῶν δραστῶν κλπ. πλαστῆς δολοφονίας τηλεθεσίως μεταξὺ θεατῶν καὶ τελευ- ταιὸν ὁμοίᾳ ἀνακάλυψις γραμμῆς διὰ κινωλίας χαραχθείσης ἐπὶ τοῦ ἔδαφους. Ὁ κ. Κατσαρᾶς ἐπὶ τῇ βίβσει τῶν διακεκριμένων Εὐρωπαϊκῶν καθηγητῶν ἐξήγησε σαφέστατα τὰ ἐτελεσθέντα πει- ράματα. Ἐκ τῶν Εὐρωπαϊκῶν τούτων καθηγητῶν ἀνέφερε τὴν Ριστέ, καθ' ὃν τὰ φαινόμενα ταῦτα στηρίζονται ἐπὶ τοῦ νόμου καθ' ὃν πᾶσα ψυχικὴ ἐνέργεια συνοδεύεται ἀπαραίτητως καὶ πάντοτε δι' ἰσοδύναμον κινήσεως, ἥτις ὅσον ζωηρὰ εἶνε ἡ ἰδέα ἐξ ἴσου ζωηρὰ εἶναι καὶ ἡ κατ' ἀκολουθίαν προκαλουμένη ἰσοδύναμος κίνησις. Ὅπως δὲ ἡ κίνησις αὕτη γίνηται καταληπτὴ ἀνάγκη ἀπαραίτητος: προ- σοχῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐκτάκτου νευρικής εὐαισθησίας τοῦ ἀτόμου ἀφ' ἑτέρου.

Κατὰ τὸν αὐτὸν Ριστέ, α) οἰονδήποτε ἄτομον δὲν δύναται νὰ χρη- σιμεύσῃ ὡς ὀδηγὸς εἰς τὸν νοομάντην, καὶ β) εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὀδηγοῦ ἀκουσίως καὶ ἀσυνειδήτως παράγονται μικραὶ κινήσεις, ὧν οὗτος οὔτε τὴν ἐλαγίστην ἔχει γνῶσιν ἐκ τῶν κινήσεων δὲ τούτων προδίδεται εἰς τὸν νοομάντην ἡ σκέψις τοῦ ὀδηγοῦ.

Εἰς συμπλήρωσιν τοῦ Ριστέ ἔρχεται, εἶπεν ὁ κ. Κατσαρᾶς, ἄλλος ἔργιστος Καθηγητὴς ὁ Κλέϊ, ὅστις διὰ τῶν γραφικῶν μεθόδων πάντα τὰ ζητήματα ταῦτα διελεύσκει. Κατὰ τὸν Κλέϊ, α) εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὀδηγοῦ ἐκδηλοῦνται λεπταὶ ἱνικαὶ συστολαί, β) αἱ συστολαὶ αὗ- ται: αὐξάνουν ἐφ' ὅσον ὁ ὀδηγὸς πλησιάζει πρὸς τὸν σκοπὸν, καὶ γ) αἱ κινήσεις αὗται αἰρῶνται ἀποτόμως, εὐθὺς ὡς ὁ ὀδηγὸς φθάσῃ εἰς τὸ κεκρυμμένον ἀντικείμενον.

Ἐὰν ὅμως, παρατηρῆ ὁ κ. Κατσαρᾶς, τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουν πρὸς ἐξήγησιν τῶν τριῶν πειραμάτων, δὲν ἀρκοῦσι ὅμως εἰς ἀπόδειξιν τοῦ πειράματος, καθὸ ὁ Πίκμαν ἠδυνήθη νὰ ἀναγώσῃ καὶ γράψῃ λέξιν, ἣν εἰς τῶν θεατῶν διενόηθη.

Τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τούτου δίδει ὁ Στρίκερ καθηγητὴς ἐν Βιέννῃ, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀδύνατον εἶνε νὰ σκεφθῶμεν εἰς χωρὶς τοῦτο νὰ ἐκδηλωθῇ δι' ὀρισμένης κινήσεως εἰς τὰ τεταγμένα πρὸς ἄρθρωσιν τῶν λέξεων ὄργανα. Καὶ διὰ τῶν γνωμῶν τοῦ ρηθέντος Καθηγητοῦ ὡς καὶ ἄλλων, ὅτινες κατέγιναν περὶ τὸ θέμα τοῦτο ἀπέδειξεν ὁ κ. Κατσαρᾶς, ὅτι πρόσωπα ἐκτάκτου αἰσθητικότητος, ὅποιοι ὁ Πίκμαν, ὁ Κούμπερλαν καὶ ἄλλοι δύναται νὰ ἀντιλη- φθῶσι τῶν γλωσσικῶν ὡς καὶ τῶν εἰς ἄλλα τοῦ σώματος μέρη ἐκ- δηλουμένων κινήσεων, ἐκ τούτων δὲ νὰ ἐννοήσωσι τὴν σκέψιν τοῦ πρὸ αὐτῶν ἀτόμου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὑπνωτιστικὰ πειράματα, ὁ κ. Κατσαρᾶς εἶρε ταῦτα ἀτελεῖ, κατέληξε δὲ εἰπὼν ὅτι: τὰ τῆς νοομαντείας ἄτινα ἐξε- τέλεσεν ὁ κ. Πίκμαν στηρίζονται εἰς ἐπιστημονικοῦ λόγους, δὲν εἶνε δὲ θαύματα, ὡς ταῦτα ἠδυνάτο νὰ τὰ ἐκλάβῃ τις.

Φ. Π.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Περιεφρόνει τις βιβλιοθήκην
Εἰς ἕψιστον καὶ μέγιστον βαθμὸν,
Τὰ πλοῦτη, ὅσα κατὰ διαθήκην
Ἐκέκτητο, πολὺν ὑπερτιμῶν . . .
Ὁ σχετικὸς τοῦ γείτων τὰ βιβλία
Εἶχε χαρὰν, τιμὴν του καὶ τροφὴν,
Αὐτὰ τῷ ἦσαν πᾶσα εὐτυχία,
Τὰ εἶχε μόνον τέφρην καὶ τροφὴν
Πλὴν πόσον φροῦδα τ' ἀγαθὰ τῆς τύχης,
Ἡ ἐξ αὐτῶν χαρὰ ἐπισφαλῆς,
Καὶ τρίς, τρίς Κροῖσος ἂν νὰ ἦσαι τύχης.
Τί σ' ὀφείλει ὁ πλοῦτος ὁ πολὺς; . . .
Ὡς πάλμπωχος τὴν νύκτα ἐκομίζης
Καὶ ἀμύπητος ἡγήρθης τὸ πρῶτῃ,
Ὡσαύτως καὶ τοῦ πλοῦτου ἐστερήθης
Εὐθὺς ἐκ τύχης . . . τις τὸ ἀγνοεῖ;
Ὁ εἰς τὴν μονιμότητα πιστεύων
Τῆς εὐτυχίας πόσον ἀφελῆς!
Ὡ! πόσον μάλλον ἀποταμιεύων
Χροσίμους γνῶσκει; ζῆ τις ἀσφαλῆς!
Ἐξύπνησεν ὁ πλοῦσιος ὁ γείτων
Κ' ἐκεῖνος μίαν ἀποφράδ' αὐγὴν . . .
Δὲν ἦτο πλέον πλοῦσιος . . . τίς ἦτον,
Τίς, δυστυχέστερος τοῦ ἄλλου εἰς τὴν Γᾶν; . . .
Ὁ μετριόφρων γείτων τούναντιον,
Ὁ εἰς βιβλίων ἐντυφῶν σωρὸν,
Ὁ μόνον μελετῶν νυχθημερόν,
Καὶ ὃν ὁ ἄλλος εὐρισκεν γελοῖον
Καὶ ὄκτειρεν ἀπαύστως ἐκ καρδίας,
Τί ἐγένεεν, ὁ ἄλλως τε πτωχός;
Ἐκ τῆς βιβλιοθήκης πολλαχῶς
Ὡφελήθειε διὰ σπουδῆς βαθείας
Καὶ ἐκμεταλλευθείε τῶν γνώσεων του
Σκοπίμως τὸν ὄρατον ἠθασαυρόν,
Διύνυσ' εὐκλεῆς τὸ στάδιον του
Κ' εὐδαίμων, ἔργων ποιητῆς λαμπρῶν,
Οὐδ' ἔπαυσε πλοῦτων τε καὶ πλουτίζων
Καὶ εὐτυχῶν καὶ ἄλλους εὐτυχίζων
Καὶ τὸν περιφρονήσαντα αὐτὸν
Ἐποστηρίζων καὶ εὐεργετῶν!

ΤΟ ἘΑΡ

Πνοὴ καμμία ἐλαφρὰ δὲν πνέει εἰς τὰ φύλλα
Παντῶ γαλήνη γλυκερὰ
Τῆς λίμνης μόνον τὰ νερὰ
Ταράσσω ἢ φιλομήλα.
Τὸ ἔαρ πάλιν Εὐανθῆς τὴν φύσιν στεφανώνει
Καὶ ἄδοι ἄσμα τὸ πτηνόν.
Ἡ χαρμονὴ τῶν οὐρανῶν
Τὸ φύλλωμα χρυσάνει.
Τὸ ρόδον θάλλ' ἐρατεινὸν ἐν μέσῳ τοῦ ροδόνος
Καὶ τὸ φιλεῖ τὴν χαρουργίαν,
Εἰς τῶν ἐρώτων τὴν αἰγιήν,
Τοῦ χεῖλους μου ὁ στόνος.
Τὸ πᾶν ὠδὴν τῆς φύσεως καὶ θέλητρον ἐμφαίνει
Ἄλλ' ἡ ψυχὴ μ' ἢ νεαρὰ,
Εἰς τόσα κάλλη τρυφερὰ,
Νεκρὰ καὶ κρᾶα μένει.
Ἀθανάσιος Γ. Μεγάλης
Πρόβρυα τῇ 26ῃ Μαρτίου 1894.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Π. Ν. Π. *Μονεμβασιάν*. Διεύθυνσίς σας ήλλάγη, ως γράφετε.
 — Π. Γ. *Μηλέας*. Συνδρομή σας ήλήφθη και σας είδοποιήσαμεν
 εγκαίρως διά τής αλληλογραφίας μας. — Ν. Θ. *Σφαδ*. Δελτάριον
 ήλήφθη, και συνεμαρφώθημεν, ταχυδρομικώς σας ήγγράψαμεν. — Γ.
 Ρ. *Κέρκυραν*. Ζητούμενα φύλλα σας αποστέλλομεν ταχυδρομικώς.
 — Ν. Τ. *Τερζοτήν*. Σας ήνεγράψαμεν, εύχαριστούμεν. — Σ. Τ.
Βόλον. Ζητούμενα φύλλα σας αποστέλλομεν ταχυδρομικώς —
 Π. Δ. *Κέρκυραν*. 'Επιστολή σας με περιεχόμενα ήλήφθησαν.
 Παραγγελία σας απεστάλη. — Α. Γ. Μ. *Πρέβεζαν*. 'Επιστολή
 ήλήφθη. 'Εχει καλώς. 'Αγγελίαν απεστείλαμεν. — Μ. Ζ. Ψ.
Σμύρνην. 'Επιστολή ήλήφθη. Συνδρομητής ήνεγράφη. Φύλλα
 ιστάλησαν. 'Αναμένομεν συνδρομάς. — Γ. Κ. Ζ. *Ήβρον*. Συν-
 δρομή σας ήλήφθη, απόδειξιν εν παρόντι φύλλω. Εύχαριστούμεν.
 — Ν. Γ. *Σιστοβίον*. 'Επιστολή σας ήλήφθη, εύχαριστούμεν πολύ. 'Α-
 ναμένομεν έμβασμα παρά φίλου. — Π. Δ. Κ. *Μήγειαν*. 'Επιστο-
 λή σας ήλήφθη και εύχαριστούμεν πολύ, ταχυδρομικώς γράφομεν. —
 Κ. Δ. *Πάτρας*. Ζητούμενα φύλλα σας απεστείλαμεν. — Μ. Σ.
Αίβρον. Οικογένεια διέκοψεν επί μήνα. Παράπονα μεταβιβασθήσον-
 ται 'Ησυχείτε. Συνδρομηταί ήνεγράφησαν. — Δ. Σ. *Ζάκυνθον*.
 Χρυσόδετον τόμον πιστεύομεν να έλάβετε ήδη. Βραδύτης ένεκεν
 απουσίας διευθυντού. — Α. Τ. *Αμφισσαν*. Σημειώσατέ μας αριθ-
 μούς ζητουμένων φύλλων. — Σ. Β. *Κέρκυραν*. Ζητούμενον φύλλον
 σας ιστάλη. — Σ. Τ. *Αργιάν*. Συνδρομαί ήλήφθησαν, όνομα διωρ-
 θώθη, εύχαριστούμεν πολύ. — Κ. Α. *Λεωτίθειον* Συνδρομαί ήλήφθη-
 σαν. Εύχαριστούμεν πολύ. Συγγνώμη διά βραδύτητα. — Χ. Μ.
Πόργον. Συνδρομαί σας εις την Φύσιν, ήλήφθησαν, εύχαριστούμεν
 πολύ. — Κ. Β. Δ. *Πάτρας*. Ζητούμενον φύλλον σας απεστάλη. Ζη-
 τούμενα φύλλα τής Φύσεως τιμώνται 15 λεπτά έκαστον. — Ε. Ε.
Βραϊλα. Βιβλία σας απεστείλαμεν. 'Αναμένομεν απάντησιν σας.
 — Α. Σ. Κ. *Πειραιά*. 'Επιστολή σας με δύο συνδρομάς ήλήφθη και
 σας εύχαριστούμεν πολύ. Συγγνώμη διά βραδύτητα προελθούσαν
 ένεκεν απουσίας μας.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

301 Αίνιγμα.

Νήσος είμαι τρισύλλαβος όχι τόσο μεγάλη
 Τήν πρώτην κόψε συλλαβήν να γίνω νήσος άλλη
 Και τότε πάλιν θα μ' εύρης εις οίκους εις παλάτια
 'Αλλού να είμ' ισόγαιος και άλλοι με σκαλοπάτια

302. Αίνιγμα

Εις μιās νήσου ιστορικῆς τήν παραλίαν κείμαι
 και σήμεραν από ζυγόν τῆς τυραννίας είμαι
 Κόψε τήν πρώτην συλλαβήν καθός και εν μου γράμμα
 ως ενώμαι πόλις, μουσική θα γίνω εν τῷ άμα.

Γ. Α. Μαρούλης.

Σημ. 'Ο πρώτος λύτης και τῶν δύο άνωτέρω Αίνιγμάτων θα
 λάβη ως δῶρον εν βιβλίον.

Λύσεις τῶν εν τῷ 36 φύλλῳ αίνιγμάτων

287. Αίνιγμα Φαδίας. 'Ωρα. Κροίσος. 'Ιθάκη. Σύκον.
 *'Ελυσαν αυτό ή Δις 'Ελένη 'Αργυρίου εξ 'Αθηνῶν, δ. κ. Α. Μά-
 νεσης εκ Πειραιῶς.

288 'Απλή 'Απροστιχίς Τό ψηφίον ὠμέγα &
 Οὐδείς έλυσεν.

289 Αίνιγμα Ζαχαρίας Καρχαρίας.
 *'Ελυσαν αυτό ή Δις 'Ελένη 'Αργυρίου-εξ 'Αθηνῶν ή Βασιλική
 Μετερνίχου εξ 'Αθηνῶν, και δ. κ. Μάνεσης εκ Πειραιῶς.

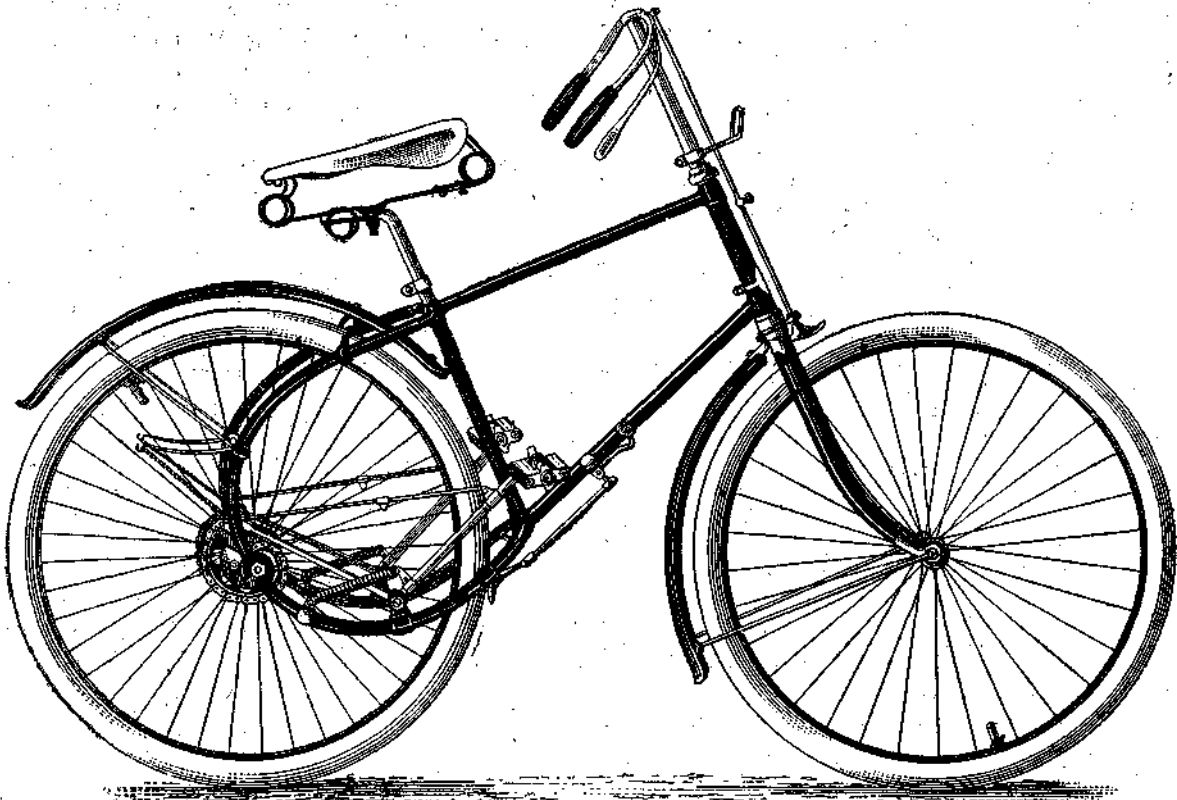
290. Ιστορικόν πρόβλημα.
 Δαναός—'Ιον—'Ολυμπος—Μήλος—'Ηρακλής— Διομαχός —
 'Ηρα—Σωκράτης—Διομήδης

*'Ελυσαν αυτό ή Δεσποινίς Βασιλική Μετερνίχου εξ 'Αθηνῶν.
 291 Μαθηματική τέρψις.

22	31	40	49	2	11	20
21	23	32	41	43	3	12
13	15	24	33	42	44	4
5	14	16	25	34	36	45
46	6	8	17	26	35	37
38	47	7	9	18	27	29
30	39	48	1	10	19	28

*'Ελυσαν αυτό ή Δεσποινίς 'Ελένη 'Αργυρίου εξ 'Αθηνῶν, και ή
 Δεσποινίς Βασιλική Μετερνίχου εξ 'Αθηνῶν.
 *'Επομένως τό δῶρον θα λάβη ή Δεσποινίς 'Ελένη 'Αργυρίου και
 παρακαλείται ό εν Σύρω κ. Μ. Α. Πουτούς ν' αποστείλῃ τήν εκάν
 τῶν ὑποσχεθέντων εξαίσιων λουκουμιῶν,

ΤΟ ΙΔΑΝΟΚΥΚΛΟΝ

Τό νεώτερον και τελειότερον σύστημα τῶν μέχρι τούδε τελειοποιηθέντων δικύκλων είναι τό 'Ιδα-
 νόκυκλον (Cyclidéal) περί οὔ έδημοσιεύσαμεν αρκετά εις προηγούμενα φύλλα τῆς «ΦΥΣΕΩΣ». Τυμᾶται αντί φρ. χρ. 500. — Πληροφορίαι διδονται παρ' ἡμῖν δι' ἅπασαν τήν 'Ανατολήν και Αίγυπτον.